

ת"פ (נתניה) 21354-01-24 - מדינת ישראל נ' Serghei Lungu

בית משפט השלום בנתניה
ת"פ 21354-01-24 מדינת ישראל נ' Lungu

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות

נגד

הנאשם: Serghei Lungu

בשם המאשימה:

בשם הנאשם: עו"ד קירה קרביץ

גזר דין

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעבירות שיוחסו לו בכתב אישום מתוקן: תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין. מכתב האישום המתוקן עולה כי ביום 6.1.24 בשעה 22:00 לערך שהתה המתלוננת, גב' א"ד, בבניין בו מתגורר הנאשם בנתניה, כדי לבקר מכר שגר אף הוא במקום. הנאשם שהיה נתון תחת השפעת אלכוהול, הבחין במתלוננת מתחת לבניין כשהיא יושבת על אופניה. הוא התקרב אליה, אחז בידיו בפניה, ונישק אותה בלחיה ללא הסכמתה. הנאשם אחז באופניה של המתלוננת בחוזקה וניסה להשליכם, בעוד המתלוננת מחזיקה באופניים כדי להתנגד. הוא הוציא את האופניים מידיה של המתלוננת, הטיחם בקרקע, התקרב למתלוננת, בעט בבטנה, והיכה במכות אגרוף בראשה ובגופה. המתלוננת התרחקה מהנאשם, אך הלה שב לעברה, נטל את אופניה והשליכם פעם נוספת. הוא ניגש שוב למתלוננת, אך נבלם בידי עובר אורח שזהותו אינה ידועה למאשימה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת דימום בראשה ובאפה, שריטה מדממת בידה ומכאוב. כמו כן, כידון האופניים נשבר.

2. במסגרת טיעוניה לעונש הגישה ב"כ המאשימה, בהסכמת ההגנה, את תיעוד האירוע בסרטון מצלמת אבטחה, וכן תמונות של החבלות שנגרמו למתלוננת (תקליטור עת/1). ב"כ המאשימה עמדה על האינטרסים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו. בבחינת הנסיבות לחומרה טענה כי האירוע החל בניסיונו של הנאשם לכפות עצמו על המתלוננת, היכה אותה מספר פעמים מכות קשות, שבר במכוון את אופניה, ועשה כל זאת בעודו נתון תחת השפעת אלכוהול. כן ביקשה לשקול לחומרה את פערי הכוחות בין השניים, את העובדה שהנאשם חבל במתלוננת באיברים רגישים - בעט בבטנה והיכה באגרופים בראשה, יותר מפעם אחת, וכי האירוע הופסק בזכות התערבותו של עובר אורח. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה להמחשת מדיניות הענישה, וביקשה לקבוע את מתחם העונש בין 14-28 חודשי מאסר בפועל. בהתחשב בכך שהנאשם (יליד 1985) נעדר הרשעות קודמות והודה במיוחס לו, ביקשה לגזור את עונשו בתחתית המתחם, בתוספת מאסר על-תנאי, קנס, התחייבות ופיצוי לקורבן העבירה.

3. ב"כ הנאשם ביקשה לדבוק בנוסחו של כתב האישום המתוקן, ולדחות את ניסיונה של ב"כ המאשימה לצבוע את האירוע בגוון מיני, מבלי שיוחסה לו עבירת מין. לדבריה, פרץ האלימות נבע כתוצאה משכרותו של הנאשם. כעולה מתיעוד האירוע במצלמת האבטחה, הוא ארך כדקה, לא נעשה שימוש בחפצים לצורך פגיעה בקורבן, המתלוננת נחבלה קלות וסירבה להתפנות לקבלת טיפול רפואי (הוגש דו"ח מד"א - ענ/1). דווקא הנאשם הוא שנחבל ביום האירוע (הוגשו תמונות הנאשם - ענ/2), אך המשטרה לא חקרה זאת (ב"כ המאשימה השיבה כי בחקירתו נשאל הנאשם אודות החבלות בגופו, אך לא ידע לומר כיצד הותקף ומי גרם לחבלות בפניו). אף היא הפנתה לפסיקה. ב"כ הנאשם ביקשה לקבוע את מתחם העונש בין מאסר על-תנאי לבין מספר חודשי מאסר בפועל. הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, נמנע מהבאת המתלוננת לדוכן העדים, וחסך מזמנו של בית המשפט. שהייתו של הנאשם במעצר מכבידה עליו מאוד, במיוחד בהיותו תושב זר נעדר גורמי תמיכה. רעייתו ובנו מתגוררים במולדובה, ומייחלים לשחרורו. הוא אינו זוכה לביקורים כלשהם או לסיוע כלכלי, ולא יכול היה להשתחרר ממעצר ולהיעזר בשירות המבחן, שאז מצבו המשפטי היה משתנה לטובה, ועשוי היה לסיים את ההליך ללא מרכיב של מאסר מאחורי סורג ובריח. סופו של דיון ביקשה להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם. הנאשם הביע צער על מעשיו. לדבריו, "זה שיעור לחיים ולא יקרה שוב".

דיון

4. מערכת אכיפת החוק פועלת נמרצות כדי למגר את תופעת האלימות ולהכביד ידה על העבריינים. לענייננו, גבר המרים ידו על אישה, גם אם איננה בת זוגו, ובכך מפעיל את כוחו הפיזי העודף על קורבן חלש ממנו פיזית, ראוי ליד קשה, אשר תבטא, בין השאר, את סלידת החברה מעבירות אלה, ותשמם גורם מרתיע.

צודקת ב"כ הנאשם בטענתה כי נוסחו של כתב האישום המתוקן בו הורשע הנאשם, הוא שקובע את המסגרת לבחינת מעשי העבירה - הן מבחינה עובדתית והן באשר להוראות החיקוק. מכאן, ברי כי

בית המשפט מחויב להתייחס למכלול העובדות המתוארות בכתב האישום, לרבות האופן בו החל האירוע, כשהנאשם, בעודו נתון תחת השפעת אלכוהול, ניסה לנשק את המתלוננת בניגוד לרצונה, ומשסירבה הפעיל כלפיה אלימות. ראו ע"פ 5522/20 חלייחל נ' מדינת ישראל (24.2.21, פסקה 9). להסרת ספק, הנאשם נותן את הדין בגין העבירות בהן הורשע, אך במנעד הרלוונטי, יש לתת משקל למלוא נסיבותיו של האירוע.

5. במעשיו פגע הנאשם בזכותה של קורבן העבירה לשלמות גופה, לאוטונומיה על גופה, לבריאותה, לשלוות נפשה, וכן פגע בקניינה. ב"כ הצדדים סקרו כהלכה את השיקולים לחומרה ולקולה. בתמצית: לחובת הנאשם זקפתי את פרץ האלימות הרגעי במהלכו חבל במתלוננת על רקע של מה בכך, ללא עוול בכפה, כשכל "חטאה" - סירובה להיעתר לניסיונו לנשקה; הנאשם פעל בעודו נתון תחת השפעת אלכוהול; הנאשם ניצל לרעה את פערי הכוחות המובנים בינו לבין קורבן העבירה, אשר ניסתה להגן על עצמה, ללא הצלחה; הנאשם לא הסתפק במכה יחידה, אלא תקף את המתלוננת הן בבעיטה בבטנה, והן במספר מכות אגרופ בראשה ובגופה; הנזק הפיזי שנגרם למתלוננת איננו גבוה, אך פוטנציאל הנזק לא מבוטל, בהתחשב באיברים חיוניים אליהם כיוון הנאשם את מכותיו; הנאשם שבר במכוון את אופניה של המתלוננת, כשהטיחם לארץ, ולאחר מכן שב על המעשה; האירוע פסק בעקבות התערבותו של עובר אורח, שמנע מהנאשם להגיע למתלוננת פעם נוספת. לזכותו של הנאשם - האירוע ארך פרק זמן קצר; החבלות הפיזיות, כאמור, אינן חמורות, והמתלוננת לא ראתה צורך להתפנות לטיפול רפואי; הנאשם פעל לבדו; לא נעשה שימוש בכלי משחית לצורך התקיפה.

6. אשר למדיניות הענישה, עיינתי בפסקי הדין שהציגו הצדדים. ראו בנוסף את פסקי הדין שלהלן, בשינויים המתאימים:

רע"פ 7645/20 שלמה כהן נ' מדינת ישראל (18.11.20). המבקש הורשע על פי הודאתו בתקיפה גורמת חבלה של ממש ואיומים. במהלך נסיעה באוטובוס, תקף את המתלונן שביקש ממנו להנמיך את קולו, בכך שבעט בו, דחף אותו, חנק אותו והיכה בפניו, וכן איים עליו כי "יאנוס" אותו. המתלונן סבל מדימום ונפיחות בפניו, חבלות יבשות ופצע בחלקה הפנימי של השפה. בית משפט השלום קבע מתחם בין עונש מאסר בפועל שניתן לרצות בעבודות שירות לבין 10 חודשי מאסר. לאור עברו הפלילי המכביד של המבקש, ומנגד תהליך שיקומי שעבר בבית הסוהר, גזר את עונשו ל-7 חודשי מאסר בפועל ויום אחד, הפעיל מאסרים מותנים בחופף ובמצטבר, כך שנדון לשנת מאסר בפועל ויום אחד. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, העמיד את העונש על 15 חודשי מאסר בפועל, והפעיל מאסרים מותנים במצטבר, כך שסך הכל נדון ל-27 חודשי מאסר בפועל. הבקשה לרשות ערעור נדחתה.

רע"פ 8388/19 עומר שלאעטה נ' מדינת ישראל (18.12.2019): סכסוך בין משתמשים בדרך, אשר במסגרתו תקף המבקש את המתלונן, שעה שאשתו וילדיו מצויים גם הם ברכב. המבקש הכה את הקורבן במכות אגרופ, דחף אותו, הפילו ארצה ובעט בו. הוא הורשע על פי הודאתו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, נהיגה בזמן פסילה ועבירות תעבורה נלוות. בבית משפט השלום נקבע מתחם עונש בין

12-6 חודשי מאסר בפועל, והמבקש נדון למאסר בפועל למשך 8 חודשים בפועל עליו הצטבר עונש מאסר מותנה שהופעל. ערעורו לבית המשפט המחוזי נדחה, לאחר שנמצא כי העונש "מקל מאד", ובקשת הרשות לערער נדחתה, כשאף בית המשפט העליון מצא לקבוע כי בית משפט השלום הקל עד מאוד עם המבקש.

רע"פ 5662/18 פלוני נ' מדינת ישראל (2.8.18). המבקש הורשע בהתאם להודאתו באיומים, תקיפת קטין הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין ונהיגה בפסילה. ביום האירוע נהג המבקש ברכב. המתלונן, בן כ-17, חצה את הרחוב בנתיב נסיעתו ונכנס למכוניתו של אביו. המבקש עצר את הרכב בו נהג, ניגש למתלונן וצעק עליו לצאת מן המכונית. הוא החל לגדף את המתלונן, ותקף אותו בשלושה אגרופים בפיו, באפו ומתחת לעינו, ואיים עליו כי "אם אני אראה אותך עוד פעם אחת, אתה תקבל בוקס". כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חבלות בפניו, כאב ראש ושיניים, סחרחורות וקשיי נשימה מהאף, והוא נזקק לטיפול רפואי בבית חולים. בית משפט השלום קבע מתחמי ענישה נפרדים: בגין עבירות האלימות בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר, ובגין הנהיגה בפסילה בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין שנת מאסר. סופו של דבר גזר על המבקש שנת מאסר בפועל, המורכבת מ-8 חודשי מאסר בגין עבירות האלימות ו-4 חודשים במצבר בגין הנהיגה בפסילה. ערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה, וכך גם בקשתו לרשות ערעור. בית המשפט העליון קבע כי הגם שיש טעם בטענתו, לפיה היה נכון לקבוע מתחם ענישה אחד משותף לעבירות בהן הורשע, ממילא העונש שנגזר עליו איננו חורג ממדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים. "אדרבה - חסד עשה עימו בית משפט השלום אשר גזר עליו עונש מקל ביחס לעבירות שביצע. התופעה המתפשטת כנגד רע במחוזותינו, של נקיטת אלימות מצד נהגים בכביש כלפי נהגים אחרים היא פסולה מכל וכל, וראוי להחמיר בעונשם של הנוקטים באלימות מסוג זה".

רע"פ 8176/12 חדד ראהב נ' מדינת ישראל (15.11.12). המבקש הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש, היזק לרכוש במזיד ואיומים. הוא תקף מאבטח שעמד בכניסה למתחם אנדרומדה ביפו, בכך שהכה בו באגרופים בחלקי גופו, ובכלל זה בפניו, ואף פגע בעינו השמאלית. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חבלות של ממש בגופו ובעינו והוא נזקק לטיפול בבית חולים. בנוסף קרע המבקש את חולצתו של המתלונן ואיים עליו באומרו "אתה לא מכיר אותי אני עוד יראה לך ולמשפחה שלך, אני ילמד אותך לקח". לחובת המבקש הרשעות קודמות רלוונטיות ומכבידות, לרבות מאסר מותנה בר הפעלה בן 18 חודשים. שירות המבחן העריך כי המבקש שינה את דרכיו, רכש כלים לשליטה בכעסים ומודע לדפוסי התנהגותו המכשילים, והמליץ להאריך את המאסר המותנה ולאפשר למבקש להשלים בתהליך השיקומי שהחל. בית משפט השלום דחה את המאסר המותנה ולאפשר למבקש להשלים בתהליך בגין העבירות בהן הורשע, הפעיל את המאסר המותנה תוך צבירה של 4 חודשי מאסר (סה"כ 22 חודשי מאסר) וגזר רכיבים נלווים. בית המשפט המחוזי קיצר קמעה את עונש המאסר הכולל והעמידו על 20 חודשי מאסר בפועל. הבקשה לרשות ערעור נדחתה.

7. לנוכח השיקולים עליהם עמדתי ובהתחשב במדיניות הענישה, מצאתי לקבוע את מתחם

העונש בין 8-20 חודשי מאסר בפועל.

אין מחלוקת בין הצדדים כי נכון לגזור את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם. עתירתם מקובלת עליי. אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 8 חודשי מאסר בפועל אשר ימנו מיום מעצרו - 6.1.24.

ב. 4 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות פיזית או מילולית.

ג. פיצויים בסך 3,000 ₪ אשר ישולמו למתלוננת (עדת תביעה מס' 2). הפיצויים ישולמו עד יום 3.7.24.

מוסבר לנאשם כי ניתן לשלם את הפיצויים כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה באחת מהדרכים הבאות:

· כרטיס אשראי באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה www.eca.gov.il;

· מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) *35592 או בטלפון 073-2055000;

· במזומן בכל סניף של בנק דואר בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברים).

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ג סיוון תשפ"ד, 19 יוני 2024, במעמד הצדדים.